

“Ἐγὼ εἶμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 106ον | Ἰανουάριος 2016 | 4297

«ΚΑΡΔΙΑΝ ΚΑΙΝΗΝ ΔΩΣΩ... ΥΜΙΝ...»

ΕΝΑΣ ακόμα χρόνος προστέθηκε στη ζωή μου. Καὶ σκέπτομαι πὼς πρέπει πῶς ὑπεύθυνα στὸ ἐξῆς νὰ ἀντιμετωπίζω τὰ γεγονότα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὸ πρῶο μὲ βομβαρδίζουν μὲ εὐχὲς γιὰ τὸ «νέο ἔτος», γιὰ τὸν «καινούργιο χρόνο». Ἀλλὰ τί θὰ πεῖ καινούργιος χρόνος καὶ παλιός; Ὁ χρόνος μόνος του δὲν εἶναι οὔτε καινούργιος οὔτε παλιός. Πόσο θὰ ἤθελα, Κύριέ μου, νὰ ἀκούσω καὶ σήμερα τὴν θεϊκὴ φωνὴ Σου!

Παιδί μου, τὸ νέο ἔτος θὰ εἶναι νέο μονάχα ἂν ἡ καρδιά σου μένει πάντα νέα. Ὁ χρόνος δὲν γερνάει. Ἡ καρδιά γερνάει. Ὁ χρόνος ἀπὸ τὸν χρόνο. Ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἡ καρδιά πού ἁμαρτάνει σκληρύνεται. Ἡ καρδιά πού δὲν ἀγαπᾷ ἀποθαρρύνεται, ὑποφέρει. Θέλεις νὰ χαρεῖς ἕνα ἔτος ἀληθινὰ νέο; Ἀνακαίνισε τὴν καρδιά σου. Νέο ἔτος θὰ πεῖ νέα καρδιά, νέες ἀποφάσεις, καινούργια ζωὴ, νέοι ἄνθρωποι. Σημαίνει προπάντων νὰ ἀνακαινισθεῖ **«ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος»** (Α΄ Πέτρ. γ' 4) καὶ νὰ δημιουργηθεῖ ὁ **«καινὸς ἄνθρωπος ὁ ποῖων εἰρήνην»** (Ἐφεσ. β' 15). Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μένει πάντα νέος. Αὐτὸς ὁ θησαυρὸς μένει πάντα ἀπρόσβλητος. Δὲν φθείρεται, ποτὲ δὲν παλιώνει. Εἶναι αἰώνιος. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς λέγεται ἀγάπη καὶ **«ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει»** (Α΄ Κορινθ. ιγ' 8). Τὴν ἀγάπη δὲν τὴν μετροῦν οἱ χτύποι τοῦ ἔκκρεμοῦς, ἀλλὰ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς. Ἄν ἡ καρδιά εἶναι νέα καὶ οἱ χτύποι τῆς συντονισμένοι μὲ τὸ θέλημά μου, τότε καὶ ἡ ζωὴ εἶναι νέα, γιὰτὶ εἶναι μιὰ ζωὴ ἀγάπης.

Κυριέ μου, μπροστὰ στὸ νέο χρόνο σκέπτομαι πὼς πρέπει κι ἐγὼ νὰ πάρω νέες ἀποφάσεις. Μὲ καλεῖς νὰ ἀπεκδυθῶ ὄχι τὸν παλαιὸ χρόνο, ἀλλὰ τὸν **«παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ»** (Κολ. γ' 9). Μοῦ ὑπενθυμίζεις, πὼς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐκκαθάριση τῶν παλιῶν λογαριασμῶν πρέπει νὰ **«ἐκκαθάρω τὴν παλαιὰν ζύμην»** τῆς ἁμαρτίας, γιὰ νὰ γίνω **«νέο φύραμα»** καὶ νὰ ἐορτάζω **«ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας»** (Α΄ Κορ. ε' 7-8), μὲ βίο καθαρὸ.

Μοῦ ζητᾷς νὰ ἀπαρνηθῶ ὄχι τὸν παλιὸ χρόνο, ἀλλὰ τὶς παλιὲς κακὲς συνήθειες καὶ νὰ ἀρχίσω μιὰ νέα ζωὴ **«ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος»** (Ρωμ. ζ' 6), ἐλεύθερος ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας, ἀνακαινισμένος πνευματικὰ στὴ νέα ζωὴ τῆς ἀγάπης τῆς δικῆς Σου.

Μὲ τὸν νέο χρόνο θέλεις νὰ μὲ δεῖς ντυμένο, ὄχι ἀπλῶς μὲ καινούργια ρούχα, ἀλλὰ **«ἐνδεδυμένον τὸν νέον ἄνθρωπον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα»** (Κολ. γ' 10) Σου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, μὲ βαθύτερη ἐπίγνωση καὶ βίωση τῆς πίστεως καὶ τῆς θεϊκῆς διδασκαλίας Σου. Ἔτσι, ἔστω καὶ ἂν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου **«ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῆ ἡμέρα»**. Κι ἂν τὸ σῶμα φθείρεται, ἀρκεῖ ἡ ψυχὴ νὰ διατηρεῖ τὴν αἰώνια νεότητά της. Αὐτὴν πού ἔσο μᾶς προσφέρεις μὲ τὴν προέκτασή μας στὴν αἰωνιότητα.

Καρδιογνώστα, Κύριε, κάνε με καὶ φέτος νὰ ἀκούσω καὶ νὰ δεχθῶ τὸ ἐλπιδοφόρο, σωτήριο καὶ χαρούμενο μῆνυμά Σου, αἰώνιο ἀλλὰ καὶ πάντα νέο καὶ ἐπίκαιρο.

Προτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐπιχειρήσουν ἐγχειρήσεις «ἀνοικτῆς καρδιάς» καὶ μεταμοσχεύουν νέες καρδιές, Σὺ μᾶς ὑποσχέθηκες μὲ τὸ στόμα τοῦ Προφήτη Σου: **«Καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην... καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην»** (Ἰεζ. λστ' 26). Μιὰ τέτοια καρδιά **«σάρκινη»**, πονετικὴ, σπλαχνικὴ, ἀνεξίκακη, πού θὰ πάλλεται ἀκατάπαυστα στοὺς μελωδικοὺς χτύπους τῆς ἀγάπης, ποθῶ κι ἐγώ. Μιὰ καρδιά πού θὰ συγκινεῖται βαθιὰ μπροστὰ στὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ θὰ χαίρει εἰλικρινὰ μπροστὰ στὴν χαρὰ τῶν ἀδελφῶν.

Σὺ μονάχα μπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσεις τὴ νέα αὐτὴ καρδιά. Σὲ ἱκετεύω: **«Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοισ μου»** (Ψαλμ. ν' (50) 12) καὶ κατὰ τὸ νέο ἔτος. Τότε καὶ μόνον τότε θὰ εἶναι πραγματικὰ νέο, ἀληθινὰ χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο τὸ νέο ἔτος, τὸ 2016.

**Μιὰ καρδιά «σάρκινη»,
πονετικὴ, σπλαχνικὴ,
ἀνεξίκακη, πού θὰ πάλλεται
ἀκατάπαυστα στοὺς
μελωδικοὺς χτύπους τῆς
ἀγάπης, ποθῶ κι ἐγώ.
Μιὰ καρδιά πού θὰ συγκινεῖται
βαθιὰ μπροστὰ στὸν
ἀνθρώπινο πόνο καὶ θὰ
χαίρει εἰλικρινὰ μπροστὰ
στὴν χαρὰ τῶν ἀδελφῶν.**

«Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος;»

(Ματθ. 1α΄ 3)

«Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» Περίεργη φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἐρώτηση τοῦ Προδρόμου. Μέσα ἀπὸ τῆ φυλακῆ στέλνει δύο μαθητές του, γιὰ νὰ ρωτήσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ἂν Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ Ἰωάννης πὸν τὸν γνῶρισε καὶ τὸν παρουσίασε καὶ πρὶν ἀπὸ τὰ θαύματά Του, πὸν πῆρε ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ τὸν Χριστό, πὸν ἄκουσε τῆ φωνῆ τοῦ οὐράνιου Πατέρα, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπητός Του Υἱός, στὸν ὁποῖο εὐαρεστεῖται, τώρα στέλνει νὰ μάθει ἂν εἶναι ἢ ὄχι ὁ Μεσσίας. Πῶς ἐξηγεῖται;

Ἡ ἐρώτηση δὲν γίνεται γιὰ τὸν Ἰωάννη. Γίνεται γιὰ τοὺς μαθητές του. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητές τοῦ Προδρόμου, παρὰ τὶς προτροπὲς τοῦ δασκάλου τους, δὲν ἤθελαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστό. Τὸν ἐβλεπαν ἴσως καὶ μὲ μάτι ἀντιζηλίας. Καὶ τώρα πὸν ὁ Ἰωάννης προαισθάνεται τὸ τέλος του, θέλει τοὺς μαθητές του νὰ πᾶνε κοντά Του. Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ πειστοῦν εἶναι νὰ δοῦν οἱ ἴδιοι τὰ καταπληκτικὰ θαύματά Του. Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἰησοῦ: Τοὺς ἀφήνει νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ γεγονότα. *«Ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀφήσιν αὐτοὺς μανθάνειν»* (Χρυσόστομος). Τοὺς καθιστᾷ αὐτόπτες καὶ αὐτήκοους μάρτυρες. Τὰ θαύματά Του ἀποδεικνύουν ἐδῶ τὸ θεϊκό Του ἔργο καὶ τῆ μεσσιανικὴ Του ἀποστολή. Οἱ χριστολογικὲς προφητεῖες ἐκπληρώνονται τώρα ἐπακριβῶς. Ὅχι σύμφωνα μὲ τῆ λαϊκὴ ἀντίληψη τῶν Ἰουδαίων πὸν περίμεναν ἓνα Μεσσία μὲ κοσμικὰ κριτήρια καὶ πολιτικὲς βλέψεις. Τὸ ἔργο Του εἶναι πνευματικὸ καὶ ἡ ἀποστολή Του ἡ ἔμπρακτε παρουσίαση τῆς ἀγάπης. **«Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννη ἃ ἀκούετε καὶ βλέπετε· τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ κωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται»** (Ματθ. 1α΄ 5).

Τί ἄλλες ἀποδείξεις θέλετε γιὰ τὸν Μεσσία; Δὲν θὰ δεῖτε ἐδῶ ἔργα ἐπιδείξεως καὶ κοσμικῆς δυνάμεως. Ἔργα ἀγάπης καὶ ἀληθινῆς φιλανθρωπίας θὰ ἀνενίστετε. Καὶ αὐτὰ πραγματοποιοῦνται αὐτῆ τῆ στιγμῇ. Θεραπεῖες σωματικῆς καὶ θεραπεῖες ψυχικῆς. Νεκρاناστάσεις σωμάτων, ἀλλὰ καὶ ψυχῶν, νεκρωμένων ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Τυφλοὶ σωματικὰ καὶ τυφλοὶ πνευματικὰ ἀποκτοῦν τὸ φῶς τους. Κωφοὶ ξαναβρίσκουν τὴν ἀκοή τους, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι δέχονται καὶ ἀποδέχονται τὰ μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ. Χωλοὶ περπατοῦν καὶ πόδια ἀκίνητα στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης ἀποκτοῦν φτερά. Καθαρίζεται ἡ λέπρα ἢ σωματικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ λέπρα τῆς ἁμαρτίας.

«Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» Σκεφθῆκαμε ἄραγε μήπως τὴν ἐρώ-

τηση αὐτὴ ἀπευθύνει καὶ σὲ κάθε Χριστιανὸ ὁ σύγχρονος κόσμος; Χριστιανέ, ἐσὺ εἶσαι αὐτὸς πὸν περιμένουμε ἢ κάποιον ἄλλον πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε; Ποιὰ σημεῖα ἀναγνωρίσεως παρουσιάζεις μὲ τὰ ἔργα καὶ τῆ ζωὴ σου; Τὸ νὰ μεταφέρουμε τὸ ἐρώτημα τοῦ Ἰωάννου στὴ ζωὴ μας, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ εὐκαιρία δημιουργικῆς αυτοκριτικῆς. Προσφέρουμε τὰ «σημεῖα» τοῦ Εὐαγγελίου, ἀνόθευτη τῆ διδασκαλία Του, ζωντανὰ τὰ θαύματά Του στὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ διαλύσουμε τὶς προκαταλήψεις του καὶ νὰ ὀδηγηθεῖ στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ; Πόσοι ἄνθρωποι καλῆς θελήσεως, πὸν ζοῦν ὅμως στὴν ἄγνοια, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦ! Καὶ στὴν ἀναζητήσῃ τους αὐτῆ δὲν θὰ συναντήσουν ἄλλον ἀπὸ ἐμᾶς.

Καὶ ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα. Τί θὰ συναντήσουν; Θὰ συναντήσουν ὑπεύθυνους ἢ ἀνεύθυνους Χριστιανούς; Θὰ συναντήσουν στὰ πρόσωπά τους τῆ ζωντανῆ καὶ θερμουργὸ πίστη πὸν μετακινεῖ βουνὰ ἢ μιὰ νεκρὴ τυπολατρία; Θὰ βροῦν γνησιότητα, εἰλικρίνεια, τιμιότητα, ἀλήθεια ἢ σκοπιμότητα, ὑποκρισία, νοθευμένα ὑποκατάστατα ὀλιγοπιστίας; Θὰ δοῦν μιὰ ζωὴ συνέπειας, **«ἐπιστολὴ Χριστοῦ γνωσκομένη καὶ ἀναγνωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων»** (Β΄ Κορ. γ΄ 2) ἢ ἓνα φαινόμενο ἀσυνέπειας καὶ ἀνακολούθιας λόγων καὶ ἔργων; Θὰ συναντήσουν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐσταυρωμένον ἢ τὸν μεγάλο Ἄγνωστο πὸν ἔζησε «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»; Σὲ ποιὰ, λοιπόν, σημεῖα ἀναγνωρίσεως οἱ εἰλικρινεῖς ἀναζητητὲς τῆς ἀλήθειας θὰ μπορέσουν νὰ δοῦν τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ μας, στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἀπάντηση εἶναι μία. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ στρέψουμε τὸ βλέμμα στὸν Κύριό μας καὶ ἀπὸ τὸ αἰώνιο αὐτὸ πρότυπό μας νὰ ἀντλήσουμε τὸ ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς μας. Ἡ ἀπάντησή Του νὰ γίνῃ καὶ δική μας ἀπάντηση: **«Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι καὶ κωλοὶ περιπατοῦσι»** (Ματθ. 1α΄ 5).

Νὰ τὰ ἀδιάψευστα καὶ ἀδιαφιλονίκητα σημεῖα ἀναγνωρίσεως. Τὸ σημεῖο τῶν σημείων ἢ ἀγάπη. Ἀπὸ τὴν ἀγάπη ἀναγνώριζαν οἱ εἰδωλολάτρες τοὺς πρώτους Χριστιανούς καὶ αὐτῆ τοὺς συγκλόνιζε καὶ δημιουργοῦσε θαυμαστὲς μεταστροφές. Ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν ἀληθινῶν Χριστιανῶν θὰ ὀδηγηθοῦν καὶ σήμερα οἱ ἄνθρωποι κοντὰ στὸν Χριστό. Καὶ στίς ἡμέρες μας ὑπάρχουν τυφλοὶ, κωλοὶ, λεπροὶ, νεκροὶ πὸν δὲν βλέπουν τὴν ἠθικὴ τους ἀναπηρία, ἀναίσθητοι στὰ μηνύματα τοῦ οὐρανοῦ, ναρκωμένοι καὶ νεκρωμένοι ἀπὸ τὰ σύγχρονα παραισθησιογόνα τοῦ πνεύματος. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ περιμένουν νὰ δοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, τὰ σημεῖα τοῦ Χριστοῦ, στὴ ζωὴ μας. Θὰ τοὺς τὰ δείξουμε;

ΣΤΥΛΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Ἐκκλησία μας καὶ πάλι θὰ μᾶς θυμίσει τὴ μεγάλην ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Θὰ φέρει μπροστά μας τὸ φωτεινὸ τους παράδειγμα, τὴν ἁγία ζωὴ καὶ τὴν πνευματοκίνητη δράση τους, ὅπως καὶ τὴν θεοφώτιστη διδασκαλία τους. Ἡ ἑορτὴ τους μᾶς προσφέρει ἓνα μοναδικὸ πλοῦτο σοφίας καὶ ἀγιότητος. Οἱ τρεῖς Φωστῆρες τῆς Οἰκουμένης, οἱ «τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντες», «οἱ στῦλοι τῆς Ἐκκλησίας ... οἱ ὁδηγοὶ πρὸς τὰ ἄνω», προβάλλονται ὡς ὑποδείγματα ἀγῶνος, ἀρετῆς καὶ μαθήσεως, ὄχι μόνο στοὺς νέους, ἀλλὰ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς. Σὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ ποθοῦν νὰ ζήσουν, ὡς ὄντως ἄνθρωποι, τὴν ζωὴ τοῦ πνεύματος.

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ὑπῆρξαν φλογεροὶ κήρυκες ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες τῆς Καισαρείας, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κήρυκες τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ συγχρόνως μὲ τὸν λόγο τους καυτηρίαζαν τὴν παρανομία, τὴν ἀδικία, τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τόνωναν τὸν λαὸ σὲ ὦρες θλίψεων. Ἦταν στοργικοὶ πατέρες μὲ τὸν παρηγορητικὸ λόγο τους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πρωτοποριακὰ φιλανθρωπικὰ τους ἔργα.

Ἡ ἱστορία μιλάει μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὰ πολυάριθμα ἰδρύματα ποὺ ἀνέγειρε ἢ πλούσια ἀγάπη τους, μὲ κορυφαία τὴν περίφημη Βασιλειάδα. Ἡ ζωὴ τους ὑπῆρξε μιὰ φωτεινὴ πορεία, γεμάτη δύναμη καὶ ἐνεργητικότητα, στὴν ὑπηρεσία ὄλων τῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἀποτυπωμένη σὲ κάθε ἐκδήλωσή της. Ἀτενίζοντας τὶς μορφές τῶν μεγάλων αὐτῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουμε ψηλαφητὸ τὸν ἀληθινὸ ἀνθρωπισμὸ, τὸν χριστιανικὸ, ποὺ ἀγκαλιάζει τὸν ἄνθρωπο -ψυχὴ καὶ σῶμα- καὶ τὸν ὑψώνει ἀπὸ τὰ τέλματα τοῦ ὑλιστικοῦ ὠφελιμιμοῦ στὴ φωτεινὴ κορυφὴ τῆς ὑπερφυσικῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης. Ἐκεῖ ποὺ τὸν ἀνέβασε ὁ «κλίνας οὐρανοῦς καὶ καταβάς» γιὰ τὴν σωτηρία του.

Μὲ ἰδιαίτερο θαυμασμὸ στάθηκαν οἱ ἱεροὶ ὑμνωδοὶ μπροστὰ στὸν πλοῦτο τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν πολλῶν χαρισμάτων τῶν μεγάλων αὐτῶν Ἱεραρχῶν. Πρόκειται γιὰ χαρίσματα ποὺ πηγὴ τους

ἔχουν τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴ δύναμη. Αὐτοὶ ἦταν τὰ δεκτικὰ ὄργανα τῆς χάριτος. Καὶ μὲ αὐτὴν ἐμεγαλοῦργησαν. Καὶ ἐμεγαλοῦργησαν, γιὰτι ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ τὰ ἔθεσαν μὲ τὴ σειρά τους ἀπλόχερα στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀδελφῶν τους: «*Δεῦτε τῆς οὐρανόου Τριάδος οἱ λατρευταὶ τὴν ἐπίγειον τριάδα*

τῶν θείων Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν τὸν Γρηγόριον τῆς θεολογίας τὸν ἐπώνυμον τὸν Βασίλειον τῆς βασιλείας τὸν φερώνυμον· καὶ Ἰωάννην τὸν ὄντως χαριτώνυμον τοὺς τῆς σοφίας βυθοὺς, τοῦ Πνεύματος τὰ ρεῖθρα τὰ ὠκεάνεια, τὰς πηγὰς τὰς αἰὶ βλυζούσας τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, τοὺς διαυγεῖς μαργαρίτας, τοὺς ἐπιγεῖους φωστῆρας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἶακας, τὰ ἀγλαόκαρπα δένδρα, τοὺς οἰκονόμους τῆς χάριτος, Χριστοῦ μου τὸ στόμα καὶ τῆς Τριάδος τοὺς ὑπερμάχους τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀμέσως ἐλλαμπομένους καὶ πρεσβεύοντας ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἄστειρευτες πηγές, μαργαριτάρια ἀρετῆς, πηδάλια τῆς Ἐκκλησίας, πολύκαρπα δένδρα, στόματα Χριστοῦ καὶ ἀγω-

νιστές τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀστέρες πολύφωτοι στὸ νοπτὸ στερέωμα, ποὺ ἐξακολουθοῦν καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ φωτίζουν καὶ νὰ δείχνουν τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἀληθινὴ δόξα, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ βίωση τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἡ μνήμη καὶ ἡ μελέτη τῆς ζωῆς καὶ τῶν λόγων τῶν «*Τριῶν Φωστήρων τῆς τρισηλίον Θεότητος*», πρέπει στοὺς καιροὺς ποὺ ζοῦμε νὰ ἐνταθοῦν. Καὶ σήμερα νέα ἀπειλητικὰ κύματα, παρόμοια μὲ ἐκεῖνα ποὺ ξεσποῦσαν τότε στοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες, ἀπειλοῦν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸ Ἔθνος μας. Ἀνάγκη νὰ σταθοῦμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ἐκεῖνοι, ἀλύγιστοι, γενναῖοι, ἥρωικοὶ μπροστὰ σὲ «ἀρχές καὶ ἐξουσίες», σὲ αἰρετικούς καὶ πολέμιους τῆς πίστεως. Ὅταν περιφρονεῖται ἡ πίστη καὶ διαβάλλεται ἡ ἀρετὴ καὶ ὑβρίζεται ὁ Θεός, τότε ὅλα παραμερίζονται καὶ μόνο σ' Αὐτὸν ἀτενίζουμε: «*Ὁὐ Θεὸς τὸ κινδυνευόμενον καὶ προκείμενον, τὰλλα περιφρονοῦντες, πρὸς Αὐτὸν μόνον βλέπομεν...*» Τίποτα δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ φοβίσει τοὺς ἀληθινοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἀγωνίζονται μὲ σθένος καὶ ἐναποθέτουν τὶς ἐλπίδες τους στὴν κραταιὰ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἄλλοτε οἱ πιστοὶ πέθαιναν πρόθυμα γιὰ τὸν Χριστό. Σήμερα τὸ θεωροῦμε δύσκολο νὰ ζήσουμε ὅπως θέλει ὁ Χριστός;

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ. Ἴνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθ. 8' 12-17

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. 8' 7-13

φθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΕΤΑΝΟΟΥΜΕ;

«Μετανοεῖτε»

Μὲ τὴ μετάνοια κλείνει ὁ Πρόδρομος τὸ προφητικὸ κήρυγμα. Ἀπὸ τὴ μετάνοια ἀρχίζει καὶ ὁ Κύριος τὴ θεϊκὴ του διδασκαλία. Καὶ τὴν ζητᾶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς. Τὸ κάλεσμα σὲ μιὰ ριζικὴ ἀλλαγὴ νοοτροπίας καὶ τρόπου ζωῆς ἀνταποκρίνεται σὲ βασικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ὄταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς ἀπευθύνει τὴν προτροπὴ **«μετανοεῖτε»** μᾶς δείχνει τὴν

ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ.

Δὲν μᾶς κατακρίνει. Δὲν μᾶς καλεῖ σὲ ἀπολογία. Εἶναι Ἐκεῖνος ὁ Ὑψιστος Νομοθέτης. Καὶ ὅποιαδήποτε παράβαση τῶν θείων ἢ τῶν ἀνθρώπινων νόμων, ποὺ γίνεται ἐκ μέρους μας, σ' Ἐκεῖνον ἔχει τὸν ἀντίκτυπο τῆς. Ἀποτελεῖ παραγνώριση τοῦ θεϊκοῦ του κύρους. Εἶναι μιὰ παραφωνία μέσα στὴν ἠθικὴ ἀρμονία τοῦ Σύμπαντος. Καὶ θὰ μπορούσε νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἀνάλογη τιμωρία. Καὶ νὰ ἀποκαταστήσει τὴν ἠθικὴ τάξη, ποὺ διασαλεύθηκε μὲ τὴν ἁμαρτία. Ὅμως δὲν τὸ κάνει. Ἐπιφυλάσσει τὸ δικαίωμά του αὐτὸ γιὰ τὸ μέλλον.

Τώρα συμπεριφέρεται ἀπέναντί μας μὲ ἀγάπη. Μᾶς ἀπευθύνει λόγια στοργῆς καὶ φιλίας: **«Μετανοεῖτε»** γιὰ κάθε σφάλμα σας, θεληματικὸ ἢ ἀκούσιο. Ἀπόδειξη τῆς θεϊκῆς φιλανθρωπίας εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ μυστήριό τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως δὲν εἶναι γιὰ μόνο μιὰ φορά, ἀλλὰ ἐπαναλαμβάνεται.

Σκεφθῆκαμε ποτὲ τί θὰ μᾶς περιμένει ὕστερα ἀπὸ κάθε ἠθικὴ παρεκτροπή; Ὁ ψαλμωδός, ὅταν τὸ σκεπτόταν, περιερχόταν σὲ δύσκολη θέση. Δὲν εὑρίσκει διέξοδο. Δὲν ἔβλεπε λύση. Καὶ τὸ ὁμολογοῦσε ταπεινά, γεμάτος δέος καὶ μελαγχολία: **«Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;»** Ποιὸς μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀπέναντί σου καὶ νὰ λογαριαστεῖ μαζί σου, Κύριε καὶ Θεέ μου, ἐὰν σὺ ἀποφασίσῃς ποτὲ νὰ ἐξετάσῃς τίς ἁμαρτωλὲς πράξεις μου;

Τὸ ὅτι διατηρούμαστε στὴ ζωὴ τὸ ὄφειλουμε στὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Κάθε καινούργια μέρα ποὺ ἀνατέλλει δὲν εἶναι μόνο πίστωση χρόνου. Εἶναι καὶ δεῖγμα ἀγάπης καὶ προσκλήσεως μετανοίας. Μήπως ὁμως ἀφήνουμε νὰ περνᾶ ἀπαρατήρητο ὅτι **«τὸ χρῆστών»**, δηλαδὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀγαθοσύνη τοῦ Θεοῦ, μᾶς καλεῖ καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὴ μετάνοια;

Ἐὰν παρακολουθούσαμε πρὸ πολὺ τὸν ἑαυτὸ μας στὴν πνευματικὴ του ζωὴ θὰ ἀκούγαμε καθαρότερα τὴν πρόσκληση τοῦ Σωτῆρος: **«μετανοεῖτε»**. Ἐπειτα ἀπὸ τὴ διάπραξη κάποιου λάθους, ἐνὸς παραπτώματος, αἰσθανόμαστε συνήθως ἕναν ἔλεγχο ἐσωτερικό.

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν μᾶς λέει τίποτε ἄλλο παρὰ μετανοήσατε. Παραδεχθεῖτε ἐσωτερικὰ τὸ σφάλμα σας. Ὁμολογήσατε το.

Ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεὸς μᾶς ἀπευθύνει τὴν πρόσκληση τῆς μετανοίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ μᾶς γνωρίζει.

ΘΕΪΚΗ ΓΝΩΣΗ

Φαίνεται ὅτι δὲν λαμβάνουμε ὑπ' ὄψιν ὅσο θὰ ἔπρεπε τὸν παράγοντα τῆς θεϊκῆς γνώσεως στὴν πρόσκληση γιὰ μετάνοια. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο σημαντικός.

Ἐκεῖνος ποὺ ὑποδεικνύει αὐτὸ τὸ χρέος δὲν εἶναι γιὰ μᾶς κάποιο πρόσωπο μακρινό. Οὔτε ἕνας ἀδιάφορος παρατηρητῆς τῆς ζωῆς μας. Εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός, ποὺ ἤλθε νὰ δώσει τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ Πλάστης καὶ Δημιουργός μας. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει μιὰ βαθιὰ, μιὰ πλήρη γνώση τοῦ δημιουργήματός του. Γνωρίζει πῶς μᾶς δημιούργησε, πῶς γίναμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ πόσο ψηλά, μπορούμε νὰ ἀνεβούμε. Ἀρκεῖ βεβαίως νὰ τὸ θελήσουμε. Γι' αὐτὸ μᾶς λέει **«μετανοεῖτε»**.

Δὲν ζητᾶ τὴν μετάνοια ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Αὐτοὶ εἶναι ἄπτωτοι. Ἐχουν σταθεροποιήσει τὴ θέση τους στὴν παράταξη τοῦ ἀγαθοῦ. Οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς δαίμονες. Αὐτοὶ εἶναι αἰωνίως ἀμετανόητοι. Καὶ θὰ μένουν γιὰ πάντα ἀμετακίνητοι στὸ κακό.

Ἀπὸ μᾶς τὴν ζητάει. Γιατὶ γνωρίζει καὶ βλέπει τὸ κατάντημά μας καὶ δοκιμάζει λύπη μεγάλη. Ἀντικρίζει τὰ μαυρισμένα κατάλοιπα μιᾶς ὥραίας εἰκόνας, ποὺ μᾶς παρέδωσε ὅταν δημιούργησε τὴν ψυχὴ μας. Βλέπει τὰ ἐρείπια ἐνὸς υπέροχου ναοῦ, τοῦ σώματός μας, τὸν ὁποῖο πολλὲς φορὲς καταστρέφουμε μόνοι μας. Παρακολουθεῖ τὰ πικρὰ δάκρυα ποὺ αὐλακώνουν τὸ πονεμένο μας πρόσωπο. Ἀκούει τοὺς στεναγμούς, ποὺ συγκλονίζουν συχνὰ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, τὰ ἐρείπια, τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοί, συνθέτουν μιὰ εἰκόνα θλιβερή. Ἀποτελοῦν μιὰ σκληρὴ πραγματικότητα, τὴν ὁποία δὲν ἀγνοεῖ ὁ Θεός.

Γνωρίζει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Ἐτσι ὅπως ἔχουμε σήμερα, ἡ τραγικὴ κατάσταση, στὴν ὁποία βρισκόμαστε, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει οὔτε ἀπὸ μακριὰ νὰ πλησιάσουμε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, νὰ δοῦμε πρόσωπο Θεοῦ. Ἐν γνώσει αὐτῆς τῆς καταστάσεως μᾶς παραγγέλλει: **«μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»**. Πῶς θὰ δώσετε καὶ πάλι **«τὸ ἀρχαῖον κάλλος»** στὴν ἀθάνατη ψυχὴ σας; Πῶς θὰ ἀποκτήσετε τὸν **«φωτεινὸ κιτῶνα»** γιὰ νὰ περάσετε στὴ λουσιμένη στὸ φῶς καὶ τὴ χαρὰ αἰώνια βασιλεία; Μετανοεῖτε..

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινὰ κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δο-

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ιζ΄ 12-19

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. ιγ΄ 17-21

ξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεν-
σεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ
τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχα-
ριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς
ἦν Σαμαρείτης. Ἀποκρι-
θεις δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν·

οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;
Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ
Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἄλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ·
ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Η ΜΕΘΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

«Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν;»

Οἱ δέκα λεπροὶ πέρασαν ἀπὸ τῆς δυστυχίας στὴν εὐτυχία. Ὁ Κύριος θαυματουργικὰ τοὺς καθάρισε ἀπὸ τῆς λέπρας. Ὅμως οἱ ἐννέα μέσα στὴν ἔξαψη καὶ στὴ χαρὰ μέθυσαν. Καὶ ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὸν στραβὸ δρόμο. Καὶ ἀντὶ νὰ ζήσουν τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, ἔζησαν μόνο τὴ μέθη τῆς εὐτυχίας.

ΠΡΟΣΚΟΛΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΥΛΗ

Οἱ ἐννέα λεπροὶ πῆραν ἀπὸ τὸν Κύριο τὸ δῶρο τῆς υγείας. Καὶ ποῦ πῆγαν μετὰ; Πῆγαν νὰ τὸ χαροῦν. Ἐτρεξαν νὰ τὸ ἀπολαύσουν, νὰ τὸ γλεντήσουν. Ἐκαναν τὸ πρῶτο βῆμα στὸν στραβὸ δρόμο. Μιὰ καινούργια ἀρρώστια ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της· Ἡ παθολογικὴ προσκόλληση στὸ ὑλικὸ δῶρο, ἡ ἀποκλειστικὴ ἀπασχόληση μὲ αὐτὸ καὶ ἡ ἐξάρτηση τῆς εὐτυχίας μόνο ἀπὸ αὐτὸ.

Παρόμοιος ὁ κίνδυνος, ποὺ παραμονεύει σὲ ὅλους μας. Ἀποκοτῶμε κάτι. Κερδίζουμε κάτι ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ θὰ νοσταλγοῦσαμε, ἀπὸ τὴν εὐλογία ποὺ εἶχαμε στερηθεῖ. Ἡ καρδιά μας σκιρτᾷ. Ἡ ματιὰ μας θαμπώνεται καὶ ἀπορροφᾶται. Θεοποιούμε τὰ ἀγαθὰ. Μιὰ παρόμοια θεοποίηση μ' αὐτὴ, μᾶς θυμίζει ὁ φωτισμένος ἀπόστολος Παῦλος, μὲ τὴ φράση: «**ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία**» (Φιλιπ. γ΄ 19). Γίνεται θεὸς μας τὸ στομάχι, ἡ υγεία, ὁ ὑλικὸς πλοῦτος, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ ὅποιοδήποτε ὑλικὸ δημιούργημα. Ἡ σχέση μας πρὸς αὐτὸ δὲν εἶναι σχέση ἀφεντικοῦ πρὸς δούλο, ἀλλὰ σχέση δούλου πρὸς ἀφεντικὸ. Μᾶς δεσμεύει. Μᾶς αἰχμαλωτίζει. Μᾶς ἀναγκάζει νὰ τοῦ προσφέρουμε, σὰν πρὸς θεὸ, λατρεία.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ὑλισμὸς. Τῆς ἐποχῆς μας ἡ ἀρρώστια. Τῆς ἐποχῆς μὲ τὰ πλοῦσια ὑλικά ἀγαθὰ καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι νοσηρὰ καὶ δουρικτὰ προσκολλῶνται στὴν ὕλη.

Μὴ ζητᾶτε λογικὴ, μὴ ζητᾶτε αἰτιολόγηση. Τὸ πάθος μας εἶναι μιὰ μέθη. Δὲν εἶναι καρπὸς μελέτης καὶ σταθμίματος, ποὺ κάνει ἢ νηφάλια κρίση. Εἶναι οἷστρος ποὺ τὸν προκαλεῖ τὸ θάμπωμα, ἡ λάμψη τῆς ὕλης. Μᾶς ἔχει νεκρώσει τὴ σκέψη. Μᾶς ἔχει κλέψει τὴν καρδιά.

ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ

Μέσα στὴν ἀλόγιστη αὐτὴ μέθη συνήθως κάνουμε καὶ ἕνα δεύτερο βῆμα. Φοβερότερο. Τραγικότερο. Φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ Ἐκεῖνον, ποὺ μᾶς χάρισε τὴν

εὐτυχία. Ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν πηγή, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλήσαμε τὸ ὀλόδροσο, κρυστάλλινο, χαροποιὸ νερό.

Οἱ δέκα λεπροὶ, πρὶν ἀπὸ λίγο, ζητιάνοι τῆς θείας ἀγάπης, εἶχαν στραφεῖ στὸν Κύριο. **Ἔζησαν φωνήν**. Ὑψωσαν τὴ φωνὴν τους γιὰ νὰ φωνάξουν. Γιὰ νὰ τοῦ παρουσιάσουν, ὅπως ἐνιωθάν, τὸν πόνο τῆς καρδιάς τους. Καὶ νὰ ἰκετεύσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὴ λύτρωση: «**Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς**».

Ἐμπρὸς στὸν σπαραγμὸ καὶ τὴν κραυγὴ τοῦ θρήνου τους ὁ Κύριος μὲ μιὰ του προσταγῆ ἔδωξε ἀπὸ τὰ ταλαιπωρημένα σώματα τὰ στίγματα τῆς λέπρας. Τοὺς χάρισε τὴ δύναμη νὰ κινηθοῦν, νὰ ἐργαστοῦν, νὰ δώσουν καὶ νὰ πάρουν χαρὰ.

Οἱ ἐννέα ἀπὸ αὐτοὺς, πῆραν τὸ δῶρο καὶ ἔφυγαν. Ἐφυγαν μακριὰ ἀπὸ τὸν εὐεργέτη. Μέσα στὴν εὐτυχία τους τὸν λησμόνησαν. Σὰν νὰ μὴν ἦταν Ἐκεῖνος ὁ πρόξενος τῆς χαρᾶς τους. Καὶ σὰν νὰ μὴ μπορούσαν νὰ ζήσουν κοντὰ του πιὸ ἔντονη καὶ πιὸ ὁμορφὴ τὴ χαρὰ τους.

Ἡ φυγὴ ἀπὸ τὸν εὐεργέτη Χριστό, σοβαρὸ σύμπτωμα τῆς μέθης. Παίρνουμε ἀπὸ τὰ χέρια του, καὶ μόνο ἀπὸ αὐτὰ, τὴν εὐλογία. Μερικὲς μάλιστα φορὲς σὲ μιὰ ἀρρώστια, μὲ ἕνα κίνδυνο, σὲ μιὰ οικονομικὴ στενοχώρια, ἀφοῦ μὲ δάκρυα καυτερὰ τὴν ζητήσουμε. Καὶ μετὰ φεύγουμε. Δὲν θέλουμε νὰ τὸν βλέπουμε. Οὔτε νὰ ἔχουμε ἐπαφὴ μαζί του. Φεύγουμε μακριὰ νὰ χαροῦμε τὴν εὐτυχία μας σὲ μιὰ τραγικὴ καὶ ἄθλια ἀπομόνωση. Χωρὶς τὴν παρουσία καὶ τὴ γλυκιὰ σκιὰ Ἐκεῖνου ποὺ μᾶς τὴν χάρισε.

Καὶ ὁ Θεὸς μένει, ἐπαναλαμβάνοντας μὲ ἔντονο τρόπο τὸ παράπονο, ποὺ εἶχε διατυπώσει γιὰ τὸν ἐκλεκτό του λαὸ τὴν παλιὰ ἐποχὴ: **Ἔφαγεν Ἰακώβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος, ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ**» (Δευτερον. λβ΄ 15).

Ἡ φυγὴ μας ὁμως αὐτὴ δὲν συντελεῖ στὴν ὀλοκλήρωση καὶ στὴν ἀδιάκοπη ἀπόλαυση τῆς εὐτυχίας μας. Φέρνει πέρα ὡς πέρα τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Τὴν ἀκρωτηριάζει. Τὴν πληγώνει. Μιὰ εὐτυχία, χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, εἶναι φτηνὴ καὶ παροδική. Αὔριο τὴν διαδέχεται ὁ κορεσμὸς καὶ ἡ ἐξοικείωση. Τὴν χορταίνουμε. Παύει νὰ μᾶς εὐχαριστεῖ. Καὶ ἴσως, κάποτε, μᾶς προκαλέσει καὶ τὴν ἀπδία.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Δεύτε πρός με πάντες...»

«Ο εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος διηγεῖται τὸ περιστατικὸ τῆς πίστεως τῆς Χαναναίας γυναίκας. Στὴν παράκλησή της γιὰ τὴ θεραπεία τῆς κόρης της, στὴν ἐπίμονη αἰτησί της, «ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται» ὁ Χριστὸς τῆς ἀπαντᾷ «οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις» (Ματθ. ιε´ 26). Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου, τόσο σκληρὰ καὶ προσβλητικὰ γιὰ μιὰ πονεμένη γυναίκα, δημιουργοῦν ὄχι μόνο ἀπορία, ἀλλὰ θὰ ἔλεγα καὶ σκανδαλισμό. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστός, ὁ τόσο συμπαθὴς καὶ εὐγενικὸς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τώρα νὰ μιλάει τόσο ὑποτιμητικὰ στὴ Χαναναία, σὲ μιὰ ταλαίπωρη μητέρα ποὺ δὲν τοῦ ζητοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ θεραπεύσει τὸ δύστυχο παιδί της ποὺ τὸ βασάνιζε τὸ πονηρὸ πνεῦμα; Μὰ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἔλθει; Δὲν εἶχε ἔλθει «ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου»; Δὲν εἶχε ἔλθει νὰ καλέσει ὅλους ἀνεξαιρέτως σὲ μετάνοια; Δὲν εἶχε διακηρύξει: «Δεύτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς»; (Ματθ. ιβ´ 28). Αὐτὸ τὸ «πάντες» δὲν σημαίνει πῶς οἱ διακρίσεις καὶ ἡ ταξινόμηση τῶν ἀνθρώπων σὲ κατηγορίες δὲν εἶχαν θέση στὸν Θεὸ ποὺ ἐγένε ἀνθρώπος γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους; Τί σημασία εἶχε ἂν ἡ Χαναναία ἦταν εἰδωλολάτριάς καὶ ἀγνοοῦσε τὸν ἀληθινὸ Θεό; Δὲν ἦταν δικό της τὸ φταιξιμὸ. Αὐτὴ ἡ διαφοροποίηση τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Κύριο, πῶς δικαιολογεῖται;»

Πράγματι ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀπάντηση τοῦ φιλόανθρωπου Κυρίου ξαφνιάζει. Τὴν παρομοιάζει μὲ κυνάριο σπιτικὸ ποὺ ζεῖ καὶ κινεῖται μὲ πολὺ οἰκειότητα μέσα στὴν οἰκογένεια, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τὰ ἄλλα μέλη. Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ φανερώνει τὴ νοοτροπία τῆς ἐποχῆς Του ποὺ ἦταν εὐρύτερα διαδεδομένη. Ὁ Θεὸς ἀποκαλύφθηκε στὸν Ἀβραάμ, τὸν Μωυσῆ, σ' ἓνα συγκεκριμένο λαό. Ὅμως ἡ Χαναναία δὲν ἀντιδρᾷ. Δέχεται καρτερικὰ τὴν δοκιμασία τῆς πίστεώς της. Ἡ ἀπάντησή της δείχνει τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, τὴ θαυμαστὴ καρτερία της, τὴν ἀκλόνητη πίστη της, τὴ μεγάλη ταπεινοφροσύνη της. «Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν». Ναί, Κύριε, κυνάριο μὲ ἀπεκάλεσες; Τὸ δέχομαι. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ πάρεις στὸ τραπέζι. Δώσε μου, ὅπως οἱ κύριοι δίνουν στὰ σκυλάκια τους, ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Αὐτὸ ποὺ ἐπέδωκε ὁ Χριστός, αὐτὸ καὶ ἐγένε. Νὰ ἔλθει στὴν ἐπιφάνεια ὁλος ὁ ψυχικὸς της πλοῦτος. Τὸ μέγεθος τῆς πίστεώς της ἐγκτεται στὴν ἀκλόνητη πεποίθησή της ὄχι μόνο στὴ δύναμη, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγαθότητα καὶ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος.

«Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης». Ὁ Κύριος δοκιμάζει ὄχι γιὰ νὰ συντρίψει, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀναδείξει. Αὐτὸ ἐγένε καὶ ἐδῶ, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Διὰ τοῦτο (ὁ Κύριος) ἀνεβάλλετο, ἵνα τοῦτο ἀναβοήσῃ τὸ ρῆμα, ἵνα στεφανώσῃ τὴν γυναῖκα». Σὲ σπάνιες περιπτώσεις θαύμασε ὁ Κύριος τὴν πίστη. Ἐδῶ τὴν πίστη τῆς Χαναναίας τὴν θαυμάζει καὶ τὴν διακηρύττει. «Μεγάλη σου ἡ πίστις». Σὲ δοκίμασα, φάνηκε σὰν νὰ σὲ πρόσβαλα. Καὶ ὅμως ἐσὺ, γενναία γυναίκα, ἀκλόνητη σὰν βράχος, ὅλα καρτερικὰ τὰ υπέμεινες. Ποιὸς ἄλλος ἔδειξε τόση μεγάλη πίστη, τόση ἐγκαρτέρηση, τόση ὑπομονή, τόση ταπεινοφροσύνη, τόση ἀνδρεία; Ἡ πίστη σου μεγάλη, ἂν καὶ προέρχεσαι ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς πίστεως, νίκησες καὶ ἔμμενα τὸν παντοδύναμο Θεό. «Γεννηθῆτω σοι ὡς θέλεις». Ἄς γίνε, ὅπως ἐσὺ θέλεις. Εἶσαι ἄξια ὄχι μόνο τῆς θεραπείας γιὰ τὸ παιδί σου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βραβεῖου τῆς ἄνω κλήσεως. Ψίχουλα ζήτησες. Λάβε ὅλο τὸν ἄρτο τῆς ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας μου. Μάθε ἀκόμα, πῶς τοῦ λοιποῦ δὲν ὑπάρχουν «κυνάρια». Ὑπάρχουν μόνο παιδιά τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένα.

Αὐτὸ ἔδειξε ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς σὲ ὅλη τὴ γήινη πορεία Του. Καλεῖ τὸν τελῶνη Ματθαῖο νὰ τὸν ἀκολουθήσει καὶ νὰ τὸν ἀναδείξει μαθητὴ Του. Ἐκεῖ βρίσκονται καὶ πολλοὶ τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοὶ. Ἡ στενόκαρδη νοοτροπία τῶν Φαρισαίων δὲν κάνει τὴν εὐκαιρία νὰ κατηγορήσει τὸν θεῖο Διδάσκαλο: «Διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν»; Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου γκρεμίζει τὰ σύνορα τῶν διακρίσεων: «Οὐ χρειᾶν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστὶν ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν. Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. θ´ 11-13).

Νὰ ἔλθουμε στὸν Εὐαγγελιστὴ τῆς ἀγάπης; Τί μᾶς τονίζει; Ὁ Θεὸς «ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἰλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. δ´ 10). Καὶ πράγματι, «αὐτὸς ἰλασμὸς ἐστὶ περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου» (β´ 2). Καὶ ὅπως εἶχε προφητευθεῖ, «ὅτι ἐμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ οὐκ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν» (Ἰωάν. ια´ 51-52). Γιὰ ὅλο τὸν κόσμο καὶ γιὰ τὰ διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ ἐνδιαφέρεται ὁ Χριστός. Καὶ γιὰ ὅλους πρόσφερε τὴν σταυρικὴ θυσία Του. Αὐτὸ μαρτυρεῖ καὶ τὴν οἰκουμένικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν παγκοσμιότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

“Ὅπως οἱ ἄνθρωποι «τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε»

Ἡ ἐποχή μας, παρὰ τὰ τεχνολογικὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὶς μεγαλόστομες διακηρύξεις της, γιὰ ἓνα πράγμα δὲν θὰ μπορούσε νὰ καυχηθεῖ, γιὰ σύνεση καὶ φρόνηση. Ἀσύνητη στὴν κυριολεξία φάνηκε σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή τῆς πορείας της. Δὲν ἔδειξε νὰ διαθέτει καὶ τὴν παραμικρὴ φρόνηση.

Δὲν χρειάστηκαν πολλά. Ἡ πρόσφατη οικονομικὴ κρίση ἦταν ἀρκετὴ. Ὁ τεχνολογικὸς γίγαντας ἔδειξε, πῶς στηριζόταν σὲ ξύλινα πόδια.

Γιατὶ αὐτὸς ὁ πανικὸς καὶ ἡ ἀναταραχὴ; Γιατὶ ἡ ἐποχή μας αἰφνιδιάστηκε, ὅταν ἡ οικονομικὴ κρίση ἔκανε ἀπειλητικὴ τὴν ἐμφάνισή της; Ἡ ἐποχή μας αἰφνιδιάστηκε. Πιάστηκε στὸν ὕπνο, παρὰ τὰ ἀγρυπνα ραντάρ της καὶ τοὺς κατασκοπευτικοὺς δορυφόρους της. Τὴν ἔπαθε, ὅπως οἱ μαλθακοὶ Συβαρίτες ἀπὸ τοὺς ἀδίστακτους Κροτωνιάτες. Ἡ ὑλικὴ εὐημερία, ἡ ὑλιστικὴ νοοτροπία καὶ τὸ σαρκικὸ φρόνημα, τὴν παρέδωσαν στὸν θανατηφόρο λήθαργο τῆς ἁμαρτίας.

Κανεῖς, βέβαια, δὲν ὑποτιμᾷ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωσε **«τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων»**. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ γίνεται δοῦλος σ' αὐτά. Ἡ ἀνθρωπότητα ὅμως ὑποδουλώθηκε στὴν ὕλη. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἔπαθε, ὅπως οἱ ἄνθρωποι **«τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε»**, ποὺ θάφτηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ὄρμητικὰ νερὰ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερα, οἱ ἄνθρωποι μιὰ βασικὴ ἀσχολία εἶχαν καὶ αὐτὴ ἀπορροφοῦσε ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἐνδιαφέρον τους. Κάτι περισσότερο. Αἰχμαλώτιζε τὴν ψυχὴ τους καὶ δὲν τὴν ἄφηνε καὶ γιὰ ἄλλα ὑψηλότερα πετάγματα. Ποιὰ ἦταν ἡ ἀσχολία τους; Τὸ **«τρώγοντες καὶ πίνοντες»**. Ὅχι ἀπλῶς ἡ τροφή, ἀλλὰ ἡ τρυφή. Ὅχι τὸ ποτό, ἀλλὰ ἡ ἀποκτίνωση τῆς μέθης. Ἡ φαινομενικὴ ἀσφάλεια τοὺς ἀφαιροῦσε κάθε πνευματικὸ πρόβληματισμό, κάθε ἀνώτερη ἐπιδίωξη. Μονάχα ἡ σάρκα τοὺς ἀπασχολοῦσε. Καὶ στὸ βωμὸ της θυσίαζαν καὶ τὴν ψυχὴ τους. Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν παχυλὴ τους σαρκικότητα **«οὐκ ἔγνωσαν, ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἤρην ἅπαντας»** (Ματθ. κδ' 39). Οὔτε κατάλαβαν πῶς ἦλθε ὁ κατακλυσμὸς καὶ τοὺς παρέσυρε ὅλους. Τὸ ἴδιο ξάφνιασμα δὲν ἔνωσε καὶ ἡ καλομαθημένη ἐποχή μας στὴν ἔφοδο τῆς παγκόσμιας οικονομικῆς κρίσης;

Ξαφνιάστηκαν τότε. Μολονότι μπορούσαν νὰ μὴν αἰφνιδιστοῦν. Εἶχαν εὐγλωττα προμηνύματα. Ἡ κιβωτὸς ἦταν ἓνα ἀδιάκοπο ἀφυπνιστικὸ σάλπισμα. Τοὺς προειδοποιοῦσε γιὰ τὴν ἐπερχόμενη θύελλα. Ἐκεῖνοι ὅμως ἔβλεπαν καὶ δὲν συνεισέχονταν. Τρυφοῦσαν καὶ ἀσώτευαν, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα. Τί ἄλλα προμηνύματα ἤθελαν γιὰ τὴν ἀναπόφευκτη καταστροφὴ τους; Ὅταν ἡ ἠθικὴ νωχέλεια καὶ ὁ αἰσθησιασμὸς γίνονται ζωὴ καθημερινή, τί ἄλλο μπορεῖ κανεῖς νὰ περιμένει;

Τὸ ἐρώτημα ὅμως μένει καὶ γιὰ τὴν ἐποχή μας. Συνειτίσθηκε ἄραγε ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν πρόσφατο συγκλονισμὸ; Πρόσεξε τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν; Προσπάθησε νὰ συλλάβει τὸ πνευματικὸ μῆνυμα τῆς κρίσης; Κατάλαβε καθόλου, ὅτι ἡ οικονομικὴ κρίση δὲν ἦταν ἀπλῶς πρόβλημα οικονομικὸ ἢ πολιτικὸ; Ἦταν κυρίως καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πρόβλημα πνευματικὸ.

Τὸ λυπηρὸ εἶναι, πῶς δὲν φαίνεται νὰ κατάλαβε τίποτα. Ἄντὶ νὰ κηρύξει μιὰ πνευματικὴ σταυροφορία γιὰ ἀλλαγὴ νοοτροπίας, γιὰ πνευματικὴ ἀναγέννηση, περιορίζεται μονάχα στὸν σχεδιασμὸ νέων οικονομικῶν προγραμμάτων. Σχεδιάζει τὸ μέλλον σὰν ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι μονοδιάστατος. Σὰ νὰ τρέφεται μονάχα μὲ ἄρτο. Σὰ νὰ ξεδιψᾷ μονάχα μὲ πετρέλαιο. Δὲν ὑποψιάζεται καν, πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν τρέφεται μονάχα μὲ ἄρτο καὶ ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι τὸ πετρέλαιο. Χρειάζεται μιὰ ἄλλη τροφή, γιὰ νὰ σταθεῖ ἡ ψυχὴ στὰ πόδια της. Ἄν δὲν ἱκανοποιηθοῦν οἱ πνευματικὲς της ἐφέσεις ἀσφυκτιᾷ, χάνεται. Ἄν δὲν χρησιμοποιήσει τὴν κινητήρια δύναμη τῆς ἀγάπης θὰ μένει καθηλωμένη, ἀνίκανη νὰ δημιουργήσει ἔργο ἀληθινὰ κοινωνικὸ.

Χρειάζεται, λοιπόν, ἀφύπνιση. Ἐργήγορη πνευματικὴ. Αὐτὸ ὑπογραμμίζει στὴ συνέχεια ὁ Κύριος **«Γρηγορεῖτε... γίνεσθε ἔτοιμοι, ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται»** (Ματθ. κδ' 42,44). Χρειάζεται ξύπνημα ἀληθινόν. Νὰ ἀνοίξει ὁ ἄνθρωπος τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ δεῖ καθαρά. Νὰ δεῖ μακριά. Νὰ ἀτενίσει

Χρειάζεται ξύπνημα ἀληθινό. Νὰ ἀνοίξει ὁ ἄνθρωπος τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ δεῖ καθαρά. Νὰ δεῖ μακριά. Νὰ ἀτενίσει ψηλά.

ψηλά. Νὰ σκεφθεῖ σοβαρά, ὅτι σὲ κάποια στιγμή, ποὺ δὲν γνωρίζει, **«ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται»**. Ἐρχεται νὰ τὸν καλέσει σὲ μιὰ ἄλλη ζωὴ. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἄλλη ζωὴ πρέπει νὰ ἐτοιμάζεται τουλάχιστον μὲ τὴν ἴδια φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια, ποὺ καταστρώνει τὰ ἀναπτυξιακά του προγράμματα.

Ἔτσι ἀτενίζοντας τὸν οὐρανὸ δὲν ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ γῆ. Μεταμορφώνει τὴ γῆ. Ὁ μονοδιάστατος, ὁ γήινος καὶ σαρκικὸς ἄνθρωπος ἀνυψώνεται, παίρνει καὶ τὴν κατακόρυφη διάστασή του. Γίνεται ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος. Βλέπει τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ νέο πρίσμα, μὲ τὸ πρίσμα τῆς αἰωνιότητος. Τότε καὶ ὅποιαδήποτε κρίση δὲν γίνεται δυνάστης καὶ ρυθμιστὴς τοῦ ἀνθρώπου. Γίνεται ταπεινὸς ὑπηρέτης του. Γιατὶ καὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

«Ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἱερικὴν τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν. Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ἀπηγγεῖλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με. Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ ἰη΄ 35-43

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Τιμ. α΄ 15-17

με. Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν, ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων· τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ».

ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΣΟΥ ΚΑΝΩ;

«Τί σοι θέλεις ποιήσω;»

Ὁ Κύριος ἔμπαινε μὲ τὴ συνοδεία του στὴν Ἱερικὴν. Ἡ ἐμφάνισή του δὲν ἦταν ἓνα τυχαῖο γεγονός γιὰ τὴ μικρὴ πόλιν. Σήμανε συναγεμῶ. Ὁ θόρυβος τῶν πολλῶν κέντρισε τὸ ἐνδιαφέρον ἑνὸς τυφλοῦ. Ρώτησε καὶ ἔμαθε. Τοῦ εἶπαν πῶς «**Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται**». Ἀμέσως ἄρχισε νὰ φωνάζει: «**Ἰησοῦ, Υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με**». Οἱ πολλοὶ τὸν διέταξαν νὰ σιωπάσει. Μὰ αὐτὸς μὲ περισσότερὴν δύναμιν ἐξακολούθησε νὰ ἰκετεύει: «**υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με**». Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄκουσε. Στάθηκε. Διέταξε νὰ τὸν φέρουν μπροστά του. Καὶ μὲ τὸν ἄγαπης τὸν ρώτησε: «**Τί σοι θέλεις ποιήσω;**» Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; «**Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω**», ἀπάντησε μὲ ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ ὁ τυφλός. Καὶ ὁ Ἰησοῦς χωρὶς καμιά χρονοτριβὴ διέταξε: «**Ἀνάβλεψον**». Ἀμέσως τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ ἄνοιξαν. Χάρηκε τὸ φῶς. Χάρηκε τὴ δημιουργία. Χάρηκε τοὺς ἀνθρώπους.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ!

Ἄν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Κύριος στεκόταν μπροστὰ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς χωριστὰ καὶ μᾶς ὑπέβαλλε τὴν ἐρώτηση «**τί σοι θέλεις ποιήσω;**» ἄραγε τί θὰ εἶχαμε νὰ τοῦ ἀπαντήσουμε; Ἄν μᾶς ἔλεγε: «**Παιδί μου, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;**» «**Ἀίτησαι παρ' ἐμοῦ καὶ δώσω σοι**», ποιά εἶναι τὰ αἰτήματα, ποῦ θὰ διατυπώναμε; Ἀμφιβάλλετε, πῶς μερικοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ εἶχαν νὰ τοῦ ποῦν ἀπολύτως τίποτε; Θὰ στέκονταν μπροστὰ του μὲ ἀπορία, θὰ τὸν κοίταζαν ἐκστατικὰ καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ παύση ἀμνηχανίας καὶ ταραχῆς, θὰ τοῦ ἔλεγαν: «**Κύριέ μου, Κύριε, δὲν ἔχω τί νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ ζητήσω**».

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ὑποθετικὴ σκηνή, ποῦ θὰ μπορούσε κάποτε νὰ συμβεῖ, ἂν ὁ Κύριος παρουσιαζόταν μὲ ὅλη τὴ λάμψη τοῦ θεϊκοῦ μεγαλείου του μπροστὰ μας. Ὁ Κύριος μᾶς τὸ παραγγέλλει σαφῶς: «**αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε**» (Ματθ. ζ΄ 7). Ζητᾶτε ἀπὸ μένα καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἀπὸ τὴ δύναμή μου καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ μου.

Καὶ ὅμως ἐμεῖς δὲν ἀφιερώνουμε λίγο ἀπὸ τὸν χρόνον μας στὸ νὰ τοῦ μιλήσουμε καὶ νὰ τοῦ φανερώσουμε τὶς ἀνάγκες μας. Ἡ καὶ ὅταν στεκόμαστε στὴ στάση τῆς προσευχῆς, νιώθουμε τόσο φτωχὴ τὴν καρδιά μας καὶ τόσο ἀδύναμα τὰ χεῖλη μας. Δὲν ἔχουμε τί νὰ ποῦμε. Δὲν ξέρουμε τί αἰτήματα νὰ διατυπώσουμε. Καί, ἢ κάνουμε ἓνα μόνον σταυρὸ καὶ δίνουμε στὸν ἑαυτὸ μας πιστοποιητικὸ, πῶς ἐξάντησε τὴν προσευχὴ ἢ λέμε μηχανικὰ δυὸ λόγια καὶ βιαζόμαστε νὰ

φθάσουμε στὸν ἐπίλογο, στὸ «ἀμήν». Ἡ συμπεριφορὰ μας αὐτὴ ἔχει ἓνα βαθύτερο αἶτιον. Δὲν μπορούσαμε νὰ συνειδητοποιήσουμε τί σημασία ἔχει τὸ νὰ φέρουμε τὰ καθημερινὰ μας θέματα καὶ τὶς καθημερινές μας ἀγωνίες στὸν Κύριον. Τί σημαίνει τὸ νὰ ἀξιωνόμαστε νὰ στεκόμαστε μπροστὰ του, νὰ τοῦ μιλάμε, νὰ τοῦ ἐκθέτουμε ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ. Ἄν αὐτὸ τὸ καταλαβαίναμε, τότε ἡ ἀναφορὰ μας σ' Ἐκεῖνον θὰ ἦταν συχνὴ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς συνομιλίας μας θερμὸ καὶ ζωντανό.

ΤΑ ΘΕΛΩ ΟΛΑ

Ἦ ὑπάρχει καὶ ἡ δευτέρη ἀκριβῶς ἀντίθετη τάση, ποῦ εἶναι καὶ αὐτὴ ἐξ Ἰησοῦ σοβαρὸ σφάλμα. Μπορεῖ στὴν ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν Θεὸ νὰ λέμε καὶ μάλιστα πολλά, χωρὶς ὅμως κανένα εἰρμὸ καὶ κανένα νόημα. Εἶτε γιὰ τὸν δὲν σκεπτόμαστε σοβαρὰ πρὶν ἀρχίσουμε νὰ μιλάμε στὸν Δημιουργὸ μας καὶ Κύριον, εἶτε γιὰ τὸ μᾶς ἔχουν ἐντυπωσιάσει μερικὰ φτηνὰ πράγματα τῆς γῆς, τὰ κάνουμε, αὐτὰ καὶ μόνον, περιεχόμενον τῆς αἰτήσεώς μας.

Μὴν ποῦμε πῶς εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενο. Ἦσως εἶναι πολὺ πιδὸ συχνό, ἀπὸ ὅσο τὸ σκεπτόμαστε. Μπορεῖ νὰ ζητήσουμε χρήματα πολλά, γιὰ μιὰ σπάταλη χρῆση καὶ κατάχρηση. Μπορεῖ νὰ ἀπαιτήσουμε γήινες ἐπιτυχίες καὶ ἀνθρώπινες προβολές. Μπορεῖ ἀκόμα χειρότερον νὰ ἐπικαλεστοῦμε συμμαχία στὸ κακὸ καὶ προσυπογραφὴ τῶν πονηρῶν ἢ ἐκδικητικῶν ἀποφάσεων, ποῦ ἀνεβαίνουν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας.

Ὅπως δὲν χρειάζεται πολλὴ σκέψη γιὰ νὰ καταλάβει κανεὶς πῶς μιὰ τέτοια ἰκεσία εἶναι ἀπαράδεκτη καὶ δὲν γίνεται καθόλου δεκτὴ στὸν θρόνον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. «**Ἀιτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε**», λέει ὁ ἀδελφός Θεὸς Ἰάκωβος, «**διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσθε**» (Ἰάκ. δ΄ 3). Καὶ ὁ Κύριος δείχνει τὴν ἀποστροφὴν του μὲ ὅσα λέει στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία του: «**Προσευχόμενοι μὴ βαττολογήσθε ὡσπερ οἱ ἔθνη· δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται**» (Ματθ. στ΄ 7). Ἡ πολυλογία, ἡ γεμισμένη μὲ ἀνάξιον λόγον περιεχόμενον εἶναι μιὰ ὀλοκάθαρη εἰδωλολατρία.

Ὁ τυφλὸς εἶχε διατυπώσει ἓνα συγκεκριμένο αἶτημα στὸν Κύριον. Ἦταν τὸ πιδὸ σοβαρὸ πρόβλημα, ποῦ τὸν ἀπασχολοῦσε. Καὶ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν: «**ἀνάβλεψον**». Ὅταν μὲ ἓνα τέτοιο τρόπο ἀναφέρουμε καὶ μεῖς στὸν Ἰησοῦν μας καὶ Κύριον τὰ μεγάλα καὶ οὐσιαστικὰ αἰτήματά μας, Ἐκεῖνος θὰ σκύβει μὲ τὴν ἀγάπην του, γιὰ νὰ μᾶς ἀπαντᾷ καὶ νὰ μᾶς λυτρῶνει.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχώ· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι. Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἡμέλλε διέρχασθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας, κατάρηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖνε. Καὶ σπεύσας κα-

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 10΄ 1-10
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α΄ Τιμ. 8΄ 9-15

τέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός».

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΑΖΗΤΗΤΕΣ

«Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο».

Μὲ αἴσθημα παρηγορίας καὶ αἰσιοδοξίας παρακολουθοῦμε τὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Γιατὶ ἀγγίζει τὶς πιὸ λεπτὲς χορδὲς τῆς ὑπάρξεώς μας. Θίγει ἓνα θέμα ποὺ ἀποτελεῖ τὸν βαθύτερο πόθο, τὸ αἰώνιο αἶτημα τοῦ ἀνθρώπου, τὴ σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του. Καὶ δὲν τὸ θίγει ἀπλῶς. Τὸ λύνει ὀριστικά. Ἡ διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ζακχαῖο εἶναι ρητὴ. Δὲν ἐπιδέχεται ἀμφισβητήσεις: Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἦλθε σήμερον ἡ σωτηρία. Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό; Ποιοὶ παράγοντες συνετέλεσαν στὴν πραγματοποίηση ἐνὸς τόσο μεγάλου καὶ σπουδαίου ἔργου; Ἄν δώσουμε ὀρθὴ ἀπάντηση στὰ ἐρωτήματα αὐτά, θὰ πάρουμε ἀσφαλῶς καὶ ὀρθὴ θέση στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 θέμα τῆς ζωῆς μας.

Ο ΑΝΑΖΗΤΗΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δὲν ἐπιτυγχάνεται κατὰ τρόπο μαγικὸ ἡ σωτηρία μας. Χρειάζεται καὶ ἡ ἀνθρώπινη συμβολή, ἡ προσωπικὴ ἀναζήτησις, ὁ ἀτομικὸς κόπος καὶ μόχθος. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ στὴν περίπτωσι τοῦ Ζακχαίου. Ἀναζητεῖ τὸν Ἰησοῦ. Θέλει νὰ τὸν δεῖ. Νὰ τὸν γνωρίσει. Νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ὁ ἴδιος τὰ ὅσα ἔχει ἀκούσει γι' αὐτόν. Καὶ ἂς μὴ πεῖ κανεὶς ὅτι ὁ Ζακχαῖος κινεῖται ἀπὸ ἀπλῆ, ἀνθρώπινη περιέργεια σ' αὐτὴ τὴν ἀναζήτησίν του. Διότι ἓνας περιέργος ποτε δὲν θὰ δεχόταν νὰ ὑποβληθεῖ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ταλαιπωρία καὶ περιπέτεια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἰκανοποιήσει τὴν περιέργειά του. Καὶ ὁ Ζακχαῖος θὰ ἔμνε στὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ του, κρατώντας συγχρόνως καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Ἦταν ἀρχιτελώνης.

Καὶ αὐτὸ εἶναι κάτι πολὺ σημαντικό. Δείχνει ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἔργο δύσκολο καὶ κοπιῶδες. Θεμελιώνεται ἐπάνω σὲ μιὰ βαθιὰ, ἐσωτερικὴ ἀναζήτησις, κάποτε καὶ σὲ μιὰ ἀγωνία. Τὸ ζήτημα ἐπομένως εἶναι τὸ πῶς ὁ καθένας θὰ γίνῃ ὁ ἀναζητητὴς τοῦ Θεοῦ. Πῶς, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι ἀναζητοῦν τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἄχρηστα, ὁ καθένας μας θὰ ἀναζητεῖ τὸ «ἐν, οὐτίνος ἐστὶ χρεία», δηλαδὴ τὸν Σωτῆρα Χριστό, τὸν Ἐνα καὶ Μοναδικό, τὸν «πολύτιμον μαργαρίτην» τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ τὸν μεγάλο σκοπὸ ἀξίζει κάθε προσπάθεια. Οἱ συζητήσεις σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀφιερώνονται. Οἱ προσευχὲς μας αὐτὸν πρέπει νὰ ἀναζητοῦν μὲ πόθο καὶ δίψα. Ὁ Ζακχαῖος μὴς φωνάζει: Ἄν εἰλικρινὰ ποθεῖτε τὴ σωτηρία σας, μὴς ἀδιαφορήσετε οὔτε μιὰ στιγμὴ. Κινηθεῖτε μὲ δραστηριότητα. Ἀναζητήστε μὲ λαχτάρια τὸν Σωτῆρα καὶ θὰ τὸν βρεῖτε. Γιατὶ καὶ Ἐκεῖνος ζητᾷ νὰ ἀνακαλύψῃ τὶς ψυχὰς ποὺ τὸν διψοῦν. Γιατὶ εἶναι

Ο ΑΝΑΖΗΤΗΤΗΣ ΘΕΟΣ

Ἐμεῖς οἱ ἀνθρώποι χάνουμε συνήθως μέσα στὸ πλῆθος καὶ τὴν μάζα τὸν ἓνα ἀνθρώπο. Μᾶς παρασύρουν τὰ κύματα τῶν ἀριθμῶν στὸ πέλαγος τῆς γενικότητας καὶ τῆς ἀοριστίας. Λέμε πολλές φορές: Τόσοι ἀνθρώποι ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν πείνα πάνω στὴ γῆ. Καὶ ξεχνᾶμε ὅτι ὁ γείτονάς μας εἶναι ἓνας ἀνθρώπος ποὺ πεινάει. Οἱ τόσοι ἀνθρώποι ζοῦν στὴν ἀμαρτία, μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του.

Ὁ Κύριος ὅμως χρησιμοποιοῖ διαφοροτικὴ τακτικὴ. Βλέπει μέσα στὸ πλῆθος τὸ ἄτομο. Χωρὶς νὰ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ σύνολο διακρίνει μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὶς ἄδολες καρδιές, ποὺ ποθοῦν νὰ τὸν προσεγγίσουν ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ. Αὐτὸ ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ζακχαῖο. Ἡ εὐαγγελικὴ ἀφήγησις μᾶς ἐπιτρέπει νὰ μιλήμε γιὰ μιὰ διασταύρωσι βλεμμάτων. Τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ γεμάτο ἀγάπη, διασταυρῶνεται μὲ τὸ ἐπίσης ἀνιχνευτικὸ βλέμμα τοῦ Ζακχαίου. Ἐπειδὴ δὲ, συμπίπτουν οἱ ἐπιδιώξεις καὶ ταυτίζονται οἱ ἀναζητήσεις τους, ζητᾷ ὁ Κύριος νὰ παραμείνῃ τὴν ἡμέρα αὐτὴ στοῦ Ζακχαίου τὸ σπίτι. Γιὰ νὰ φέρῃ τὸ τόσο ἐνθαρρυντικὸ καὶ παρήγορο μήνυμα: «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Καὶ αὐτό, γιατί «ἦλθεν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός».

Πόσο θὰ ἔπρεπε νὰ σκεπτόμαστε τὰ λόγια αὐτὰ ὅλοι! Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχουμε πάντοτε μπροστὰ μας τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναζητοῦντος Θεοῦ. Ὁ ἀναζητητὴς Κύριος ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ γυρίζει μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῶν μεγαλοπόλεων καὶ στὶς ἐρημιές τῆς ὑπαίθρου γιὰ νὰ βρεῖ τὸ ἓνα, τὸ χαμένο πρόβατο. Ἀναζητᾷ νὰ βρεῖ ἐμένα καὶ ἐσένα. Δὲν κουράζεται, δὲν ἀπελπίζεται καὶ ὅταν ἀκόμη ἐμεῖς θέλουμε νὰ ξεφύγουμε τὴν ἐρευνητικὴ ματιὰ του. Ἐκεῖνος γεμάτος συμπάθεια καὶ στοργὴ δὲν σταματᾷ νὰ μᾶς φωνάζει μὲ τὸ ὄνομά μας, δείχνοντας ἔτσι τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ πρόσωπό μας.

Ἡ σωτηρία εἶναι ἓνα θαῦμα ποὺ κάνει ὁ Θεός. Εἶναι τὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο συναντᾶται ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀναζήτησις τοῦ ἀνθρώπου. Ποιὰ προηγεῖται καὶ ποιὰ ἔπεται δὲν ἔχει σημασία. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε στὸν κόσμον «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός». Ἄς τρέξουμε νὰ τὸν συναντήσουμε, νὰ τὸν βροῦμε στὴν Ἐκκλησία, στὰ ἱερὰ Μυστήρια, στὴν προσευχὴ. Κανένα ἐμπόδιο ἂς μὴ ματαιώσῃ τὸ σχέδιό μας. Ἐπὶ ἕνα πάντοτε μπροστὰ μας ἓνα παράδειγμα: ὁ Ζακχαῖος.

Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας

Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ στὴν ἐργασία μας, στὶς προσπάθειές μας εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας. Κρύβει πολλὴ σοφία αὐτὸ ποὺ ἐλέχθη: «Μιὰ βέργα ἀπὸ ἀτσάλι ποὺ κοστίζει 10 εὐρώ, ὅταν δουλευτεῖ καὶ γίνεῖ ἐξάρτημα μηχανῆς μπορεῖ νὰ ἀξίζει 300. Ἄν γίνεῖ βελόνες, ἀξίζει 3000. Ἄν γίνεῖ ξυραφάκια, ἀξίζει 10.000. Καὶ ἂν γίνεῖ ἐλατήρια ρολογιῶν, ἀξίζει 500.000!» Ἡ ἴδια, λοιπόν, βέργα ἂν μείνει, ὅπως εἶναι, δὲν ἀξίζει παρὰ ἐλάχιστα. Ἄν ὅμως ὑποστεῖ τὴν κατάλληλη ἐπεξεργασία ἀποκτᾷ ἀνυπολόγιστη ἀξία. Καὶ ὅσο πιὸ πολὺ ἐπιμένουμε νὰ τὴν ἐπεξεργαζόμαστε, τόσο πιὸ πολὺ ἡ ἀξία της μεγαλώνει.

Αὐτό, ὅπως λένε, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ ποὺ ἡ Ἑλβετία, χώρα φτωχὴ παλαιά, ἔγινε ἡ πιὸ πλούσια χώρα τοῦ κόσμου. Τὸ πέτυχε μὲ τὴν ἐργατικότητά της, μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ τῶν κατοίκων της. Ἐπαιρναν τὴν πρώτη ὕλη καὶ στὶς ἀτέλειωτες ἡμέρες καὶ νύχτες, ποὺ ἦταν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὰ χιόνια, δούλευαν ἀκατάπαυστα. Ὅχι δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ. Ὅχι προχειρότητες. Λεπτολογοῦσαν. Καλλιτεχνοῦσαν. Ἐπαιρναν τὸ ἄψυχο μέταλλο καὶ μὲ τὴν ὑπομονητικὴ ἐργασία τους, τὸ μεταμόρφωναν καὶ τὸ ἀξιοποιοῦσαν στὸν μέγιστο βαθμό. Τοῦ ἔδιναν κίνηση. Τὸ ἔκαναν ρολόγια μοναδικῆς ἀκριβείας. Νά, τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ δουλειά, ὅποιαδήποτε δουλειά, θέλει ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Θέλει σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ἰδιαίτερα ὅλοι οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονες, οἱ μεγάλοι ἐρευνητές, οἱ διάσημοι καλλιτέχνες, οἱ ἀκούραστοι δημιουργοὶ μεγάλων ἔργων.

Πόση σοφία, ἀλήθεια, ἔκρυσσαν τὰ λόγια ἐνὸς διάσημου γλύπτη, μπροστὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ἀκατέργαστο μαρμαρίνο ὄγκο! Μὲ τὴ σμίλη καὶ τὸ σφυρὶ χτύπαγε προσεκτικὰ καὶ καρτερικὰ

τὸ ἀδιαμόρφωτο μάρμαρο. Καὶ ὅταν τὸν ρώτησαν, τί φτιάχνει, ἀπάντησε: «Μέσα ἐδῶ κρύβεται ἓνας ἄγγελος καὶ θέλω νὰ τὸν ἐλευθερώσω!» Πραγματικά, πόσος κόπος, πόσος μόχθος, πόση ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, γιὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ ὁ κρυμμένος ἄγγελος! Ὁ ἀκατέργαστος ὄγκος νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ καλλιτέχνημα.

Αὐτὴ ἡ καλλιτεχνικὴ δημιουργία ἔχει πολλὲς προεκτάσεις καὶ ἐπεκτάσεις καὶ θὰ λέγαμε πὼς ἀγκαλιάζει ὁλόκληρη τὴ ζωὴ μας. Νὰ «κατεργαστοῦμε τὸ μέταλλο» καὶ νὰ «ἐλευθερώσουμε τὸν ἄγγελο» εἶναι καὶ τὸ δικό μας ἔργο. Τί σημαίνει αὐτό; Θέλουμε νὰ πετύχουμε στὴ ζωὴ μας. Νὰ δημιουργήσουμε κάτι μικρὸ ἢ μεγάλο, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητες καὶ τὰ χαρίσματα ποὺ μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός. Δὲν ἔχει σημασία ἂν εἴμαστε ἐπιστήμονες ἢ ἐπαγγελματίες, ὑπάλληλοι ἢ προϋστάμενοι. Τὰ χαρίσματα, τὰ τάλαντα ὑπάρχουν σὲ ὅλους λίγα ἢ πολλά. Τὸ πρόβλημα εἶναι, ἂν τὰ ἀξιοποιοῦμε. Ἄν τὰ ἀναπτύσσουμε. Ἄν τὰ πολλαπλασιάσουμε. Ἄν ἀνασύρουμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ὑπάρξεώς μας τὰ χαρίσματα ποὺ μᾶς ἔχει ἐμπιστευθεῖ ὁ Θεός.

Καὶ ἂς ἔλθουμε στὸ πιὸ σημαντικό. Στὸ σμίλευμα τοῦ χαρακτῆρα μας. Νὰ τὸν σμιλεύσουμε καὶ νὰ τὸν μεταμορφώσουμε σὲ μοναδικὸ καλλιτέχνημα. Τί πιὸ ὠραῖο καλλιτέχνημα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν γεμάτο

ἀπὸ ἀρετές! Μὲ τὸ σφυρὶ καὶ τὴ σμίλη νὰ τὸν κατεργαζόμαστε ὑπομονητικὰ. Νὰ τοῦ ἀφαιροῦμε ὅλες τὶς ἀιχμηρὲς προεξοχές ποὺ τραυματίζουν τοὺς συνανθρώπους μας. Νὰ φύγει καθετὶ ποὺ τὸν ἀσχημίζει καὶ τὸν κάνει ἀποκρουστικὸ. Νὰ παραμερισθοῦν οἱ ἀδυναμίες καὶ τὰ ἐλαττώματα, γιὰ νὰ φανεῖ ὁ ἄγγελος, ὁ νέος ἄνθρωπος.

Αὐτὸ ἀκριβῶς μᾶς συνιστᾷ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: Νὰ ἀφαιρέσουμε ἀπὸ πάνω μας τὸν παλαιὸ καὶ φθαρμένο ἄνθρωπο τῆς ἀμαρτίας, τὸν γεμάτο ἀπὸ ἔνοχες ἐπιθυμίες καὶ πάθη. Νὰ ἀνακαινισθοῦμε μὲ ἀρετές καὶ νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ νὰ φανεῖ ὁ νέος ἄνθρωπος, μιὰ νέα δημιουργία. Τὶς παλιὲς κακὲς συνήθειες νὰ τὶς ἀντικαταστήσουμε, μὲ τὴν ἀναγεννητικὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μὲ νέες ἀρχές, μὲ ἐξαγνισμένες ἐπιθυμίες, μὲ ἀγνὰ καὶ καθαρὰ συναισθήματα. Ἐκεῖ ποὺ κυριαρχοῦσαν τὰ ἀκάθαρτα πάθη καὶ μόλυναν τὴν ψυχὴ καὶ λέρωναν τὴν καρδιά, τώρα νὰ βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ καλοσύνη, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ ἀγνότης. Νὰ ἔλθει στὴν ἐπιφάνεια ὁ νέος, ὁ «καινὸς ἄνθρωπος ὁ κατὰ Θεὸν κτισθεὶς ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφεσ. δ' 24). Ἐτσι ὁ φυλακισμένος ἄγγελος, ἡ κρυμμένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνακαινισμένη ψυχὴ μας, θὰ ἀποκατασταθεῖ σὲ ὅλη τὴν ὁμορφιὰ καὶ μεγαλοπρέπειά της.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (1780 - 1857)

1

«Ὡ ἄνδρες Ἕλληνες! Χωρεῖτε γενναίως νὰ διώξετε, ὅσον δύνασθε μακρότερον τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ... Προχωρεῖτε νὰ ἐκτείνητε μακρότατα τὰ ὅρια τῆς ἐλευθέρης Ἑλλάδος ἕως νὰ πετάξητε (ὅταν ὁ Θεὸς θελήσῃ) νὰ στήσῃτε τὸν Σταυρὸν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Σοφίαν».

(Ἀπὸ τὸν λόγο του τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1821 στὴν Ὀδησσό)

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μαχητὲς τοῦ πνεύματος, ποὺ ἀνέδειξε τὸ ἑλληνικὸ Γένος. Ἡ μόρφωσή του, ἡ ρητορική του ἰκανότητα, ἡ ἀγωνιστική του διάθεση τὸν ἀνέβασαν στὶς ἐπάξεις τοῦ Γένους σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ἱστορίας του. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀγωνίστηκε σκληρὰ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τοῦ ἔθνους καὶ τὴν ἠθικὴ ἀνάπλαση τῆς νεότητος.

Ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ποὺ καταγόταν ἀπὸ πλοῦσια ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Θεσσαλίας, γεννήθηκε στὴν Τσαρίτσανη στὶς 27 Αὐγούστου 1780. Ὁ πατέρας του, ὁ παπα-Κυριακός, ἦταν λόγιος. Ἡ μητέρα του, ἡ Ἀνθή, ἦταν μιὰ πολὺ ἐνάρετη καὶ εὐσεβὴς γυναίκα. Ἐτσι ὁ Κώστας βρέθηκε ἀπὸ μικρὸς μέσα σ' ἕνα ἀληθινὸ θερμοκίβριο. Ὁ παπα-Κυριακὸς καὶ «ἡ γλυκύτατη μάνα», ἔθρεψαν μὲ «τὸ ἀτίμητο μάννα» τῆς πίστεως τὸ μικρὸ τους Κωνσταντῖνο. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀνεκτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ ὁ πατέρας του, ποὺ ἦταν δάσκαλος τῆς κοινότητος, στάλαξε μὲς ἃς παιδικὴ του καρδιὰ καὶ τὴν ἀγάπη στὴ μόρφωση καὶ στὰ γράμματα. Ἦταν ὁ πρῶτος του δάσκαλος! Ἄλλ' ὄχι καὶ ὁ μόνος του δάσκαλος. Ἐπειδὴ ἀπὸ πολὺ νωρὶς ὁ μικρὸς Κώστας ἔδειξε μεγάλη φιλομάθεια, ὁ πατέρας του τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ παρακολουθήσῃ εὐρύτερες σπουδές, νὰ ἀκούσῃ ξακουσμένους δασκάλους.

Παράλληλα μὲ τὴν ἀγάπη του στὰ γράμματα, ἀπὸ νωρὶς στὴν καρδιὰ τοῦ Κωνσταντῖνου φούντωσε καὶ μιὰ ἄλλη ἀγάπη, πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτη: Ἡ ἀγάπη του στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ μικρὸς συνήθιζε νὰ βοηθᾷ τὸν πατέρα του στὸ ἱερό. «Θάλπος καὶ γλυκύτητα ἄφατον» ἐνίωθε τότε ἡ ἀπαλὴ παιδικὴ του ψυχὴ, ὅπως ἀργότερα τοῦ μικροῦ Παπαδιαμάντη. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ φούντωσε περισσότερο, ὅταν μόνις 12 χρονῶν -ἔτσι ἦταν τότε ἡ συνήθεια- ὁ Δεσπότης τὸν ἔκανε μιὰ Κυριακὴ «ἀναγνώστη».

Λίγα λεπτὰ κατόπιν τὰ μάτια τοῦ κόσμου ποὺ γέμιζαν τὴν Ἐκκλησία, γύρισαν πρὸς τὸν ἄμβωνα. Ἐνα παιδί εἶχε ἀνεβεῖ ἐκεῖ. Ἦταν ὁ μικρὸς Κωνσταντῖνος, ποὺ ἔκανε τὸ πρῶτο κήρυγμα τῆς ζωῆς του. Μὲ θάρρος μεγάλου μίλπου ὁ γιὸς τοῦ παπα-

Κυριακοῦ, ἐνῶ τὰ μάτια τοῦ πατέρα βούρκωσαν ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἀνείπωτη χαρὰ. Ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ δωδεκάχρονου παιδιοῦ, ποὺ κατέπληξε τοὺς ἀκροατὲς καὶ παρουσίασε τὴν πρόωρη μεγαλοφυΐα του, ἦταν τὸ προανάκρουσμα τῶν λόγων του, ποὺ ἀργότερα συνάρπασαν σοφοὺς καὶ συνεκίνησαν μυριάδες λαοῦ.

Τὰ χρόνια κυλοῦν. Ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος ρίχνεται νὰ κατακτῆσῃ τὴ μόρφωση. Τὸ φιλολογικὸ του ταλέντο τὸν σπρώχνει στὴ μελέτη τῶν Ἑλλήνων κλασικῶν καὶ στὴ γαλλικὴ φιλολογία. Συγχρόνως ἡ φιλοσοφικὴ του διάθεση τοῦ ἀνοίγει ἐμπρὸς του νέους ὀρίζοντες. Μελετᾷ τὰ διάφορα φιλοσοφικὰ ρεύματα. Ἐμβαθύνει σὲ προβλήματα, ποὺ ἀπασχόλησαν τὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Συγχρόνως ἡ ρητορική του δεινότητα τοῦ χαρίζει μιὰ ἰδιαίτερη αἴγλη. Ξεχωρίζεται ἀπὸ τοὺς συμμαθητὲς του. Στὶς γιορτὲς ἐκφωνεῖ τοὺς πανηγυρικοὺς καὶ καταχειροκροτεῖται.

Μόλις τελειώνει τὴν πρώτη περίοδο τῶν σπουδῶν του ὁ Κωνσταντῖνος ἀντιμετωπίζει τὸ θέμα τῆς ἀποκαταστάσεώς του. Παντρεύεται νεαρότατος μιὰ καλὴ συμπατριώτισσά του, ποὺ ὑπῆρξε ἡ πιστὴ σύντροφος τῆς ζωῆς του. Ἀργότερα ἀπέκτησαν τὰ δύο τους παιδιὰ, τὸν Σοφοκλῆ καὶ τὴν Ἀνθή.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ ζωὴ τοῦ χαμογελάει μὲ τόσες ὑποσχέσεις καὶ ἡ φιλολογία περιμένει νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ, κάποια μυστηριώδης ζύμωση γίνεται μέσα στὴν ἀνήσυχη νεανικὴ του ψυχὴ. Κάποια ἄλλη μεγάλη ἀποστολὴ παρουσιάζεται ἐμπρὸς του. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ θεολόγου καὶ κληρικοῦ. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ἔπρεπε γρήγορα νὰ διαλέξῃ. Ὁ καιρὸς δὲν περίμενε...

Στοὺς νέους ταιριάζουν ἀποφάσεις δυνατὲς καὶ ἥρωικές. Καὶ ὁ Κωνσταντῖνος πῆρε μιὰ τέτοια ἀπόφαση. Φιλολογικὲς ἰκανότητες καὶ ταλέντα σὲ δεύτερη μοῖρα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὁ Χριστός! Καὶ ἡ φλογερὴ του καρδιὰ ξαναμμένη ἀπὸ μιὰ φωτιὰ ἐσωτερικὴ προχώρησε γιὰ τὰ πιὸ τρανὰ καὶ τὰ πιὸ μεγάλα. Μπῆκε στὸν ἱερὸ κλῆρο. Χειροτονήθηκε διάκονος, μόνις 21 ἐτῶν.

Μετὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς του ὁ νεαρὸς μας κληρικὸς ρίχτηκε σὲ καθαρὰ θεολογικὲς σπουδές. Ἡ Ἁγία Γραφὴ -τόσο ἡ Παλαιὰ ὅσο καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη- ἔγινε ὁ πολῦτιμος φίλος του. Καὶ μαζὶ μὲ τὸν θεῖο Λόγο, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἔφευγαν ἀπὸ τὰ χέρια του. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἔγιναν ἀχώριστοι σύντροφοί του. Μελετοῦσε συνεχῶς καὶ ἐμβάθυνε ὅλο καὶ περισσότερο στὰ νοήματα τῶν μεγάλων αὐτῶν διδασκάλων τῆς Πίστεως καὶ τοῦ ἔθνους.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ;

Τὸ ζήσαμε μὲ τὴ λήξη τοῦ περασμένου ἔτους σὲ ὅλη τὴν τραγικότητά του. Τὸ δίλημμα ποῦ εἶχαμε μπροστά μας ἦταν ἀνθρώπινη κοινωνία ἢ βαρβαρότητα; Καὶ ὅμως εἶχαμε στηρίζει πολλές ἐλπίδες στὸν ἐρχομὸ τῆς τρίτης χιλιετίας. Καὶ οἱ ἐλπίδες μας διαψεύστηκαν. Γιατὶ ἦταν ἐλπίδες, χωρὶς ἀναφορὰ στὸν Θεό, χωρὶς ὑψωμένο βλέμμα, νοῦ καὶ καρδιά στὸν οὐρανό. Ἡ λήξη τοῦ περασμένου ἔτους τὸ βεβαίωσε μὲ τρόπο ἀπογοητευτικό. Ἡ πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη βίωσαν καὶ βιώνουν ἔντονα τὴν ἀνψυχία καὶ τὴν ἀνασφάλεια. Διεθνῆς ἢ ἀναταραχὴ. Οἱ ἀναστατώσεις καὶ οἱ αἵματοχυσίες σημάδεψαν καὶ σηματοδοτοῦν τὸν πλανήτη μας. Ἡ ἀδικία, ἡ ἀδίστακτη βία, ἡ τρομοκρατία, τὸ ἀναιτιολόγητο ἔγκλημα, ὁ τρόμος γιὰ τυφλὰ χτυπήματα μὲ ἀθῶα θύματα κυριαρχοῦν μὲ θρασύτητα. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ διεθνή κρίση, τὶς πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς διαμάχες, τὸ ὄξυ οικονομικὸ πρόβλημα, ὑπάρχει βαθιὰ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κρίση. Ἡ ὑλιστικὴ νοοτροπία ποῦ κυβερνᾷ σήμερα τὸν Δυτικὸ κόσμο, αὐτὴ πρέπει νὰ τὸν κάνει νὰ ἀφυπνιστεῖ καὶ νὰ προχωρήσει σὲ μετάνοια. Ἄς μὴ λησμονοῦμε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: **«Εἰὰν μὴ μετανοήτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε»** (Λουκ. 13 ᾽ 3). Τὸ νέο ἔτος θὰ εἶναι ἐλπιδοφόρο μόνο ἂν συνειδητοποιήσουμε, ὅτι **«οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλω οὐδενὶ ἢ σωτηρία»** (Πράξ. 8 ᾽ 12) ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὁλόθερμη εὐχή μας πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μας.

Ἡ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Στὸ σημερινὸ ἀδιέξοδο ποῦ δημιουργήσαν οἱ μαθητευόμενοι μάγοι στὴν ἐκπαίδευση μὲ τὴ γλωσσικὴ ἀσυναρτησία, τὴ διαστρέβλωση τῆς Ἱστορίας, τὸν παραμερισμὸ τῶν πνευματικῶν καὶ ἔθνικῶν ἀξιῶν παρήγορη καὶ ἐνισχυτικὴ ἔρχεται ἡ ἀπάντηση ἀπὸ τὴν ὁμογένεια τῆς Ἀμερικῆς. Μᾶς γράφει ὁ καθηγητὴς τῆς Βιολογίας ἀπὸ τὴ Νέα Υόρκη κ. Κωνσταντῖνος Εὐθυμίου: *«...Μὲ τὴ συνεργασία συναδέλφων, πλησιάζουμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴν θεσμικὴ εἰσαγωγή τῆς διδασκαλίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ πολιτισμοῦ στὰ σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς. Βρισκόμαστε στὸ στάδιο συγγραφῆς Ὁδηγοῦ Διδασκαλίας τοῦ Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ γιὰ τὰ Ἀμερικανικὰ Γυμνάσια καὶ Λύκεια καὶ σὲ συνεργασία μὲ τὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καὶ τὸ Πανεπιστήμιο Πατρῶν συντελέσαμε στὸ σχεδιασμὸ εἰδικῶν θερινῶν μαθημάτων Ἑλληνικῆς γλώσσας γιὰ Ἀμερικανοὺς καὶ Ἑλληνοαμερικανοὺς φοιτητές...»*. Χρόνια τώρα ἐδῶ κακοπαθεῖ ὁ πῶς εὐαίσθητος τομέας τοῦ Ἔθνους μας, ἡ Παιδεία. Τὰ διδακτικὰ βιβλία παραχαράσσουν τὴν ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ τὴ γλώσσα. Θὰ παραδειγματισθοῦμε ἀπὸ τὰ ἀδέλφια μας τῆς Ἀμερικῆς;

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΚΤΡΟΧΙΑΣΜΟΣ

Ἡ πολυδιαφημισμένη, λοιπόν, τρίτη χιλιετία δὲν ἀνταποκρίθηκε στὶς μεγάλες προσδοκίες μας. Παρὰ τὶς μεγαλόστομες διακηρύξεις τῆς γιὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τὰ γεγονότα τὴν διέψευσαν ἀπογοητευτικά. Καὶ μόνο ἡ τοποθέτηση τῶν ἰσχυρῶν ἀπέναντι στὰ ἀνυπεράσπιστα πρόσωπα δείχνει τὴν κοινωνικὴ ἀναλγησία τους. Ἡ στάση τους στὸ ἀγέννητο παιδί ποῦ ἀντιμετωπίζεται χωρὶς οἶκτο, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ κακοήθη ὄγκο, τί ἄλλο μαρτυρεῖ; Καὶ δυστυχῶς ἀπορρίπτεται στὰ μαιευτήρια-σφαγεῖα ποῦ ἀποτελοῦν τὸ μεγάλο στίγμα τοῦ πολιτισμοῦ μας. Νὰ ἀναφερθοῦμε ἀκόμα στὶς τόσες κακοποιήσεις, σωματικὲς καὶ ψυχικὲς, τοῦ ἀνυπεράσπιστου παιδιοῦ ἢ στὴν ἐπαίσχυντη παιδερασία; Νὰ ἔλθουμε στοὺς γέροντες; Ἐξαντλήσαμε τὸ χρέος μας μὲ γιορταστικὰ ἀφιερῶματα; Ἡ μήπως μὲ τὶς συντάξεις πείνας δημιουργοῦνται οἱ κατάλληλες συνθήκες γιὰ καλύτερη ὑγεία καὶ ἀξιοπρεπῆ διαβίωση; Νὰ ἔλθουμε ἀκόμα στὴ διαβούλευση τοῦ πολυνομοσχεδίου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης γιὰ τὴ νέα μορφή τοῦ Συμφώνου Συμβίωσης, ὅπου ἐξομοιώνεται τὸ ἀτιμωτικὸ πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας μὲ τὸ κατὰ φύση γενετήσιο προσανατολισμό; Αἰσθάνεται κανεὶς ντροπὴ καὶ ἀγανάκτηση μπροστὰ σὲ φαινόμενα ἠθικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ ποῦ νομιμοποιοῦνται καὶ γίνονται νοσηρὲς ἐστίες τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ. Γιατὶ ὅλα αὐτά; *«Χωρὶς Θεοῦ τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται!»*

ΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ

Βραβεύσεις ἐπὶ βραβεύσεων γίνονται μὲ τὴ λήξη τῆς χρονιᾶς. Τὸ θέμα εἶναι ποιοὶ ἐπιλέγονται γιὰ βράβευση; Στὶς προτιμήσεις συνήθως βρίσκονται ἀνθρωποὶ τῶν γηπέδων, τοῦ στίβου, τοῦ θεάτρου ἢ τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν, ἄσχετα μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ καταξίωσή τους. Σκέφτηκαν ὅμως ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνθρωποὶ μὲ διαχρονικὴ ἀξία, πρωταθλητὲς στὸ στίβο τῆς ἀγάπης, τοῦ καθήκοντος, τῆς ὑπομονῆς, τῆς θυσίας, ἀφανεῖς ἥρωες καὶ ἡρώιδες, ποῦ δὲν ἐπιζητοῦν τὸ θόρυβο, ἀλλὰ ἀναλίσκονται, γιὰ νὰ μὴ καθεῖ ὁ ἀνθρωπισμὸς καὶ τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο; Ἀνθρωποὶ τῆς χρονιᾶς θὰ μπορούσαν, νὰ ἀνακηρυχθοῦν οἱ ἐθελοντὲς καὶ οἱ ἐθελόντριες ποῦ ἔσωζαν μικρὰ παιδιὰ καὶ βρέφη ἀπὸ τὴ θάλασσα τῶν νησιῶν μας, ὁ φούρναρης τῆς Κῶ ποῦ μοίραζε δωρεὰν ψωμιὰ καὶ γλυκίσματα στοὺς πρόσφυγες καὶ στὰ παιδιὰ τους. Καὶ πόσοι ἄλλοι, ὅπως οἱ λιμενικοὶ καὶ οἱ πυροσβέστες ποῦ ἔπεσαν στὴ θάλασσα ἢ στὴ φωτιά, γιὰ νὰ σώσουν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους συναθρώπους τους ποῦ κινδύνευαν! Ἄλλωστε οἱ βραβεύσεις ἔχουν ἀξία, ὅταν ἀποδίδονται στὶς ἀξίες.

